

LIBRIS

CĂRTICICA MEA

CU

POVESTI CELEBRE 4

CROITORAŞUL CEL VITEAZ

MUZICANȚII DIN BREMEN

BOBOCUL DE RAȚĂ CEL URÂT

PRINTEASA ȘI BOBUL DE MAZĂRE

LUPUL, CAPRA ȘI CEI ȘAPTE IEZI

MICA SIRENĂ

Adaptare text: Andrei Sorin Dragoș

LIBRIS

CĂRTICICA MEA CU
POVESTI CELEBRE 4

REGIS

CARTIGICA MEA CU
POVESTI COTERRE

LIBRIS

GRIMM

**CROITORAŞUL
CEL
VITEAZ**

Într-o dimineată frumoasă de vară, un croitorăș cosea, plin de voioșie, la fereastra atelierului său. În acest timp o țărancă striga pe uliță că are dulcețuri de vânzare. Băiatul o chemă și își cumpără de la dânsa un borcan din al cărui magiun unse o felie mare de pâine pe care apoi o puse pe masă, zicând:

– O să-mi placă la nebunie, dar nu mă ating de ea până nu termin lucrul...

Deodată însă, atrase de mirosul dulce, muștele au năvălit în cameră, cu gândul la un ospăt pe cinste. Enervat la culme, croitorașul luă o bucată de stofă și încercă să le alunge... Paf! Dintr-o singură lovitură băiatul văzu că reușise să doboare șapte dintre ele.

– Șapte dintr-o lovitură! Ce victorie! strigă croitorașul și hotărând că toată lumea trebuie să afle își croi un brâu pe care cusu: **7 DINTR-O LOVITURĂ!** Apoi, luând cu el o bucată de brânză veche din casă și o pasăre prinsă în tufișurile din curte, plecă încotro văzu cu ochii, fiindcă simțea că nu se mai teme de nimeni și nimic. Nu se îndepărta mult de oraș și întâlni un uriaș care zdrobea în mânile sale pietre până ieșea apa din ele.

– Și eu pot să fac asta, zise croitorașul scoțând bucată de brânză din buzunar și strângând-o până ieși tot zerul din ea. Atunci uriașul luă un pietroi pe care îl aruncă în sus încât abia se mai distingea, exclamând:

– Acum să te văd!

– Și totuși, până la urmă, bolovanul tău se întoarce pe pământ, pe când al meu nu se va mai întoarce niciodată, zise croitorașul aruncând pasărea din tufișuri pe care o avea în buzunar. Aceasta, bucuroasă că și-a recăpătat libertatea, dispără în neantul cerului.

– N-am ce zice, dar hai să ne vedem la cărat copaci! zise uriașul, minunându-se.

– Bucuros, răspunse croitorașul, ba chiar iei tu la spinare tulpina cu partea dinspre rădăcină și eu duc partea dinspre coroană care e mai mare și mai grea...

Văzând că uriașul, din cauza poziției în care luase copacul pe umăr, nu mai putea să-și întoarcă deloc capul când căra, băiatul sări pe tulpină și începu să fluiere, până la un moment dat când, simțind că nu mai poate, uriașul strigă gâfâind că a obosit.

Atunci croitorașul sări sprinten jos pe pământ și apucând coroana

cu ambele brațe de parcă ar fi ținut și el copacul în tot acest timp, zise:

– De necrezut! Ditamai omul și nu mai poți duce un copac ca asta... Au mai mers ei ce au mai mers până au găsit un cireș pe rod pe care uriașul după ce l-a aplecat i-a spus croitorașului să-l mențină aşa.

Dar, vedeți dumneavoastră, băiatul fiind prea slab ca să poată face asta, pomul și-a revenit la normal făcându-l să zboare prin aer.

– Ce-ai pățit, n-ai destulă putere să ții niște crenguțe? întrebă uriașul zâmbitor când apără croitorașul.

– Se pare că nici cu auzul nu stai prea bine. Am sărit peste copac fiindcă s-au tras focuri de armă și eram curios să văd ce se întâmplă. Tu poți să faci ca mine?

Și uriașul a încercat dar, rămânând agățat în crengi, a exclamat cu glas prefăcut.

– Fiindcă ești atât de viteaz, te invit să petrecem în peștera fraților mei din apropiere... Croitorașul se încadă din cauza frigului, părăsi patul unde fusese invitat să stea și se cuibări într-un colț al camerei. Aici dormi dus, fără să știe că după miezul nopții, uriașul sfârâmă patul cu un drug de fier crezând că astfel a scăpat pentru totdeauna de omulețul mai puternic ca el. Dimineața însă, mergând în întâmpinarea uriașilor, aceștia s-au speriat foarte tare văzându-l întreg și nevățămat și au rupt-o la fugă.

Foarte mirat, croitorașul și-a văzut atunci de drum și în cele din urmă a ajuns la un palat mareț. Oamenii, citind ce scrie pe brâul lui l-au considerat un erou și a fost invitat la împărat.

Acesta, ca și
întreaga curte,
crezu că are
de-a face cu un
războinic care
în luptă doboară
șapte dintr-o
lovitură și îl luă în
slujba sa la palat.
Nu trecu multă
vreme și căpitanii
de oști hotărâră
să părăsească
armata spunând
că de vor merge în
luptă cu cel care
ucide șapte dintr-o
lovitură lor nu le
mai rămâne nimic
de făcut...

Împăratul, ca să nu-și piardă armata, consideră că a venit
timpul să se descotorosească de croitoraș dar fără ca acesta să
bănuiască și să se răzbune. Astfel, într-o bună zi îl chemă și îi
spuse:

– Într-o pădure din împărație sunt doi uriași care nu fac
altceva decât să distrugă, să ucidă și să dea foc. Dacă reușești să
le faci de petrecanie îți voi da de soție pe fiica mea și jumătate
din împărație. De te încumeți îți voi da și o sută de călăreți să te
însoțească și să-ți îndeplinească orice poruncă.

– Mă învoiesc, Măria Ta, dar nu am nevoie de cei o sută de
călăreți fiindcă cine omoară șapte dintr-o lovitură poate veni de
hac și celor două matahale.

Croitorașul a lăsat cei o sută de călăreți la marginea pădurii

și a zbughit-o în căutarea uriașilor pe care l-a scurt timp i-a găsit dormind duși. Băiatul și-a umplut atunci buzunarele cu pietre și s-a cățărât într-un copac deasupra lor. De aici a început să-l bombardeze cu ele pe unul. La un moment dat acesta s-a trezit și înghiointindu-și partenerul îi spuse să-l lase în pace.